

Sygn. akt III AUa 696/14

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 12 maja 2015 r.

Sąd Apelacyjny w Szczecinie - Wydział III Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący:	SSA Anna Polak
Sędziowie:	SSA Zofia Rybicka - Szkibiel SSA Urszula Iwanowska (spr.)
Protokolant:	St. sekr. sąd. Katarzyna Kaźmierczak

po rozpoznaniu w dniu 12 maja 2015 r. w Szczecinie

sprawy Z. K.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział w K.

o wysokość świadczenia

na skutek apelacji organu rentowego

od wyroku Sądu Okręgowego w Koszalinie IV Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

z dnia 29 lipca 2014 r. sygn. akt IV U 779/14

oddala apelację.

SSA Urszula Iwanowska SSA Anna Polak SSA Zofia Rybicka - Szkibiel

III A Ua 696/14

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 26 maja 2014 r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w K. odmówił Z. K. przyznania emerytury dla kontynuujących ubezpieczenie emerytalne i rentowe po osiągnięciu wieku emerytalnego.

W odwołaniu od powyższej decyzji Z. K. podniósł, że w jego ocenie świadczenie winno być wyliczone zgodnie z dyspozycją art. 55 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (powoływana dalej jako: ustawa emerytalna), przy uwzględnieniu uchwały Sądu Najwyższego z dnia 4 lipca 2013 r., II UZP 4/13.

W odpowiedzi na odwołanie Zakład Ubezpieczeń Społecznych podtrzymał swoje stanowisko wyrażone w decyzji podnosząc, że ubezpieczony nie wystąpił o emeryturę po raz pierwszy i dlatego art. 55 ustawy emerytalnej nie ma do niego zastosowania.

Wyrokiem z dnia 29 lipca 2014 r. Sąd Okręgowy w Koszalinie IV Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych zmienił zaskarżoną decyzję i ustalił, że Z. K. przysługuje prawo do obliczenia wysokości emerytury w oparciu o art. 26 w związku z art. 55 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych.

Powyższe orzeczenie Sąd Okręgowy oparł o następujące ustalenia faktyczne i rozważania prawne:

Z. K. urodził się w dniu (...) Pracę zawodową rozpoczął od 1 sierpnia 1966 r. i kontynuuje ją do dnia dzisiejszego.

W dniu 18 marca 2009 r. ubezpieczony wystąpił z wnioskiem o przyznanie prawa do wcześniejszej emerytury. Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w K. decyzją z dnia 24 marca 2009 r. przyznał Z. K. prawo do wcześniejszej emerytury od 1 marca 2009 r. Po uzyskaniu prawa do świadczenia emerytalnego ubezpieczony nadal pozostawał w zatrudnieniu, które kreowało stosunek ubezpieczenia.

Okres ubezpieczenia związany ze świadczoną pracą znajdował odzwierciedlenie w wysokości świadczenia poprzez doliczenie okresów składkowych w poszczególnych decyzjach. Od 2013 r. ubezpieczony jest uprawniony do emerytury powszechnej.

W dniu 22 maja 2014 r. Z. K. złożył wniosek o przeliczenie emerytury w związku z uchwałą Sądu Najwyższego z dnia 4 lipca 2013 r., II UZP 4/13, na podstawie art. 55 ustawy emerytalnej.

Po ustaleniu powyższego stanu faktycznego Sąd Okręgowy wskazał, że zgodnie z art. 55 ustawy emerytalnej ubezpieczonemu spełniającemu warunki do uzyskania emerytury na podstawie art. 27, który kontynuował ubezpieczenie emerytalno-rentowe po osiągnięciu przewidzianego w tym przepisie wieku emerytalnego i wystąpił z wnioskiem o przyznanie emerytury po dniu 31 grudnia 2008 r., może być obliczona emerytura na podstawie art. 26, jeżeli jest wyższa od obliczonej zgodnie z art. 53.

Zdaniem sądu pierwszej instancji ubezpieczonemu przysługuje prawo skorzystania z przedstawionej regulacji.

Sąd meriti miał na uwadze, że Z. K. spełnia warunki do uzyskania emerytury w oparciu o art. 27, a po osiągnięciu wieku określonego w tym przepisie kontynuuje ubezpieczenie emerytalno-rentowe i wystąpił z wnioskiem o emeryturę w dniu 22 maja 2014 r., tj. po 31 grudnia 2008 r. Jednocześnie sąd wskazał, że według organu rentowego warunkiem obliczenia emerytury na zasadach określonych w art. 55 ustawy emerytalnej jest wystąpienie z wnioskiem o emeryturę po raz pierwszy po ukończeniu 65 lat w przypadku ubezpieczonego i kontynuowanie zatrudnienia.

W odpowiedzi na powyższe Sąd Okręgowy uznał, że wykładnia interpretacji art. 55 ustawy emerytalnej organu rentowego jest wadliwa w świetle uchwały Sądu Najwyższego z dnia 4 lipca 2013 r., II UZP 4/13 i wobec późniejszego wyroku tego Sądu z dnia 10 lipca 2013 r., II UK 424/12. Sąd Najwyższy dokonał wykładni art. 55 ustawy emerytalnej zgodnie, z którym przepis ten umożliwia złożenie wniosku o obliczenie emerytury w powszechnym wieku emerytalnym, jeżeli ubezpieczenie było kontynuowane po osiągnięciu tego wieku emerytalnego, a wniosek został złożony po dniu 31 grudnia 2008 r. niezależnie od faktu przejścia na emeryturę wcześniejszą lub w niższym wieku emerytalnym. Podobne stanowisko zajęły sądy powszechne Sąd Apelacyjny w Rzeszowie w wyroku z dnia 9 lipca 2013 r., III AUa 302/13, Sąd Apelacyjny w Gdańsku w wyroku z dnia 18 marca 2014 r., III AUa 1223/13 czy Sąd Apelacyjny w Białymstoku w wyroku z dnia 8 stycznia 2014 r., III AUa 69/13. Zatem, sąd meriti podkreślił, że wątpliwości interpretacyjne art. 55 ustawy emerytalnej nie tylko zostały wyjaśnione w uchwale Sądu Najwyższego z dnia 4 lipca 2013 r., II UZP 4/13, ale również w przywołanych wyrokach Sądów Apelacyjnych. Tak reprezentowaną wykładnię prawa materialnego Sąd Okręgowy w całości podzielił i wskazał, że ubezpieczony spełnił w sprawie pierwszy warunek, bowiem urodził się przed dniem 1 stycznia 1949 r. Po wtóre osiągnął wiek powszechny, tj. 60 lat (winno być 65 lat) i 3

miesiące jak też kontynuował ubezpieczenie społeczne po uzyskaniu emerytury. W końcu wnioski o emeryturę złożył po 31 grudnia 2008 r.

Jednocześnie sąd pierwszej instancji zwrócił uwagę, że w treści art. 55 ustawy emerytalnej brak jest zastrzeżenia, że wniosek o przejście na emeryturę w powszechnym wieku przez osoby objęte art. 27 ma być pierwszym wnioskiem o emeryturę (o nabyciu statusu emeryta). Natomiast przepis ten (art. 55) należy, w świetle uchwały Sądu Najwyższego, rozumieć jako przyznający prawo do złożenia wniosku o wyliczenie emerytury w powszechnym wieku emerytalnym, jeżeli ubezpieczenie było kontynuowane po osiągnięciu 60, 65 lat, a wniosek został złożony po 31 grudnia 2008 r. Sam fakt wcześniejszego złożenia wniosku o emeryturę nie może wpłynąć negatywnie na uprawnienie ubezpieczonego do uzyskania emerytury kapitałowej w wyniku rozszerzającej wykładni art. 55 dokonanej przez Zakład Ubezpieczeń Społecznych.

Reasumując Sąd Okręgowy wskazał, że ubezpieczony urodzony przed 31 grudnia 1948 r., który po osiągnięciu powszechnego wieku emerytalnego kontynuował ubezpieczenie i wystąpił o emeryturę po 31 grudnia 2008 r., ma prawo do wyliczenia emerytury na podstawie art. 26 w związku z art. 55 ustawy emerytalnej, niezależnie od tego czy wcześniej złożył wniosek o emeryturę w niższym wieku emerytalnym lub o emeryturę wcześniejszą.

Mając powyższe na względzie sąd pierwszej instancji zgodnie z art. 477¹⁴ § 2 k.p.c. orzekł jak w sentencji wyroku.

Z powyższym wyrokiem Sądu Okręgowego w Koszalinie nie zgodził się Zakład Ubezpieczeń Społecznych, który w wywiedzionej apelacji zarzucił mu:

- naruszenie prawa materialnego, a w szczególności art. 55 ustawy emerytalnej poprzez:

a) błędną wykładnię polegającą na uznaniu, że przepis ten dopuszcza możliwość ponownego obliczenia wysokości emerytury na podstawie art. 26 ustawy również ubezpieczonemu urodzonemu przed 31 grudnia 1948 r., który przed osiągnięciem powszechnego wieku emerytalnego i nabyciem prawa do emerytury na podstawie art. 27 ustawy, został uprawniony do pobierania wcześniejszej emerytury, podczas gdy przepis ten przewiduje możliwość obliczenia emerytury w trybie art. 26 ustawy tylko takiemu ubezpieczonemu, który nie jest uprawniony do pobierania wcześniejszej emerytury i który pomimo spełnienia warunków do powszechnej emerytury na podstawie art. 27 ustawy, kontynuuje ubezpieczenie emerytalno-rentowe po osiągnięciu wieku emerytalnego, a wniosek o przyznanie emerytury na podstawie art. 27 ustawy składa po dniu 31 grudnia 2008 r.;

b) błędne zastosowanie poprzez przyjęcie, że przepis ten ma zastosowanie również w przypadku ubezpieczonego pomimo, iż ubezpieczony przed dniem spełnienia warunków do powszechnej emerytury na podstawie art. 27 ustawy, nabył prawo do pobierania wcześniejszej emerytury i ustalenie na tej podstawie, że ubezpieczonemu przysługuje prawo do obliczenia wysokości emerytury w oparciu o art. 26 w związku z art. 55 ustawy emerytalnej.

Wskazując na powyższe apelujący wniósł o:

- zmianę zaskarżonego wyroku w całości i oddalenie odwołania ubezpieczonego,

- zasądzenie od ubezpieczonego na rzecz organu rentowego kosztów zastępstwa procesowego wg norm prawem przepisanych.

W uzasadnieniu skarżący między innymi podniósł, że w jego ocenie art. 55 ustawy emerytalnej znajduje zastosowanie jedynie w przypadku takich ubezpieczonych - mężczyzn urodzonych przed 1 stycznia 1949 r., którzy pomimo tego, że przed osiągnięciem powszechnego wieku emerytalnego mogli skorzystać z wcześniejszych uprawnień emerytalnych, nie wystąpili o przyznanie prawa do emerytury i postanowili dalej kontynuować zatrudnienie. Tym samym tylko ubezpieczeni, którzy osiągnęli powszechny wiek emerytalny i którzy po 31 grudnia 2008 r. składają pierwszy wniosek o emeryturę, mają przywilej wynikający z art. 55 dotyczący wyboru sposobu obliczenia emerytury wg nowych czy dotychczasowych zasad. Zdaniem apelującego, przywileju takiego nie posiadają ubezpieczeni, którzy

przed osiągnięciem powszechnego wieku emerytalnego i spełnieniem warunków do uzyskania prawa do emerytury na podstawie art. 27 ustawy, nabyli prawo do wcześniejszej emerytury, która to emerytura została obliczona na dotychczasowych zasadach zgodnie z obowiązującymi przepisami w dacie złożenia wniosku o taką emeryturę.

Jednocześnie organ rentowy podkreślił, że uprawnienie z art. 55 dotyczy tylko ubezpieczonego, czyli wg definicji z art. 4 pkt 13 ustawy emerytalnej osoby, która podlegała ubezpieczeniu emerytalnemu i rentowemu, określonym w przepisach o systemie ubezpieczeń społecznych. Przepis ten dotyczy zatem osoby, która nie jest jeszcze emerytem i która dotychczas nie realizowała swego prawa do emerytury. Gdyby zamierzeniem ustawodawcy było objęcie tym uprawnieniem także emerytów kontynuujących zatrudnienie po ustaleniu im prawa do emerytury, to niewątpliwie zawarłby w tym przedmiocie wyraźne wskazanie.

W tej sytuacji według organu należy przyjąć, że możliwość obliczenia emerytury na nowych zasadach, określonych w art. 55 ustawy emerytalnej, dotyczy wyłącznie tych ubezpieczonych urodzonych przed 1 stycznia 1949 r., którzy nie mają jeszcze ustalonego prawa do emerytury co oznacza, że z kręgu osób uprawnionych do takiego przeliczenia należy wykluczyć te osoby, które już uprzednio nabyły status emeryta w wyniku nabycia prawa do wcześniejszej emerytury.

Dalej apelujący podniósł, że przy wykładni art. 55 ustawy emerytalnej należy mieć również na względzie umiejscowienie tego przepisu w ustawie emerytalnej w rozdziale 4 działu II określającym zasady ustalania wysokości emerytur, o których mowa w art. 27-50e, co wskazuje, że przepis ten dotyczy obliczenia wysokości emerytur przyznanych ubezpieczonym po raz pierwszy. Natomiast zasady dokonywania zmian w prawie do świadczeń i ich wysokości zostały zamieszczone w rozdziale 3 działu VIII ustawy i zasady te znajdują zastosowanie w przypadku ubezpieczonych, posiadających już prawo do emerytury i żądających ponownego obliczenia jej wysokości. Celem ustawodawcy przy zamieszczaniu w ustawie emerytalnej pojęć „oblicza się” i „oblicza się ponownie”, niewątpliwie było dokonanie wyraźnego odróżnienia tych pojęć. Pierwsze pojęcie zostało bowiem przewidziane dla obliczenia świadczeń przyznawanych po raz pierwszy, a drugie dla ponownego przeliczenia świadczeń już przyznanych. Użyte zatem w art. 55 ustawy pojęcie „może być obliczona emerytura” wskazuje, że przepis ten ma zastosowanie jedynie w przypadku przyznawania ubezpieczonemu prawa do emerytury po raz pierwszy.

Organ rentowy podniósł także, że za taką interpretacją art. 55 przemawia również ta okoliczność, że w przepisie art. 25 ust. 1b ustawy emerytalnej ustanowiono zasadę dotyczącej pomniejszenia podstawy obliczenia emerytury przyznawanej na podstawie art. 24 ustawy emerytalnej, o kwotę stanowiącą sumę kwot pobranych emerytur. Przepis art. 25 ust. 1b nie dotyczy pomniejszenia podstawy obliczenia emerytury przyznawanej na podstawie art. 27 i obliczanej wg nowych zasad na podstawie art. 26. Apelujący zwrócił zatem uwagę, że stawiałoby to osoby, które spełniają warunki do uzyskania prawa emerytury na podstawie art. 27 i które przed nabyciem tego prawa pobrały przyznane im emerytury, w sytuacji uprzywilejowanej w stosunku do osób, które nabywają prawo do emerytury na podstawie art. 24 i które przed nabyciem tego prawa pobrały emerytury. Brak jest jakiegokolwiek uzasadnienia dla takiego szczególnego uprzywilejowania takich osób.

W odpowiedzi na apelację oraz w jej uzupełnieniu Z. K. wniósł o jej oddalenie w całości dzieląc stanowisko przedstawione przez Sąd Okręgowy w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku i wskazując, że jest ono zgodne z orzecznictwem Sądu Najwyższego w analogicznych sprawach.

Sąd Apelacyjny rozważył, co następuje:

Apelacja organu rentowego okazała się nieuzasadniona.

Ponowna analiza zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego, a także zarzutów podniesionych w apelacji prowadzi zdaniem Sądu Apelacyjnego do wniosku, że zaskarżony wyrok Sądu Okręgowego jest prawidłowy. Prawidłowo dokonane ustalenia faktyczne oraz należycie umotywowaną ocenę prawną sporu Sąd Apelacyjny przyjmuje za własne, w pełni dzieląc wywody zawarte w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku. Z tego też względu Sąd Apelacyjny nie dostrzega potrzeby ponownego szczegółowego przytaczania zawartych w nim argumentów (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 5 listopada 1998 r., I PKN 339/98, OSNAP 1999/24/776; z dnia 22 lutego 2010 r., I UK

233/09, LEX nr 585720; z dnia 24 września 2009 r., II PK 58/09, LEX nr 558303 i postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 23 marca 2012 r., II PK 278/11).

Niniejszy spór wynika z odmiennej wykładni art. 55 ustawy emerytalnej reprezentowanej przez organ rentowy zarówno w odpowiedzi na odwołanie od decyzji z dnia 26 maja 2014 r., jak i wywiedzionej apelacji, a wykładnią przedstawioną przez sąd pierwszej instancji w odpowiedzi na odwołanie złożone przez Z. K..

W odpowiedzi na zarzuty apelacji należy podkreślić, że wykładnia art. 55 ustawy emerytalnej znalazła obszerne wyjaśnienie w bogatym orzecznictwie Sądu Najwyższego przytoczonym przez Sąd Okręgowy oraz w orzecznictwie sądów powszechnych również powołanym w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku. Przy czym, sąd odwoławczy w całości podziela stanowisko wypracowane przez powołane w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku orzecznictwo.

W wyniku tej wykładni zasadnym jest stwierdzenie, że ubezpieczony urodzony przed 1 stycznia 1949 r., który po osiągnięciu powszechnego wieku emerytalnego kontynuuje ubezpieczenie emerytalno-rentowe i który wniosek o emeryturę złożył po dniu 31 grudnia 2008 r. ma prawo do ustalenia wysokości świadczenia emerytalnego przy uwzględnieniu art. 26 w związku z art. 55 ustawy emerytalnej. Okoliczność, że ubezpieczony nabył prawo i pobierał świadczenie emerytalne w wieku obniżonym nie ma wpływu na wskazane wyżej prawo.

Odpowiedź na zarzuty apelującego w niniejszej sprawie znajduje się w wyroku Sądu Najwyższego z dnia 18 września 2014 r., I UK 27/14 (LEX nr 1537287), w którym wskazano, że za nietrafną należy uznać konstatację, iż osobom wskazanym w art. 55 ustawy emerytalnej i spełniającym przewidziane w tym przepisie warunki, może być przyznana emerytura obliczona w sposób określony w art. 26 ustawy. Nie można w takim wypadku mówić o złożeniu kolejnego wniosku emerytalnego o przyznanie "emerytury po emeryturze". W art. 55 chodzi nie o przyznanie, lecz o obliczenie według innych zasad emerytury już nabytej po spełnieniu warunków z art. 27 ustawy i przyznanej na wniosek złożony po dniu wskazanym w tym przepisie. Wyraźnie stanowi się w nim o możliwości obliczenia emerytury na podstawie art. 26, czyli - wnioskując z treści przepisu - emerytury przyznanej na wniosek zgłoszony po dniu 13 grudnia 1948 r., po spełnieniu warunków określonych w art. 27 ustawy. Nie chodzi też o osoby, które wstrzymywały się z pobieraniem należnej emerytury.

Dalej Sąd Najwyższy wyjaśnił, że zasadnicze znaczenie dla zastosowania art. 55 ustawy emerytalnej ma utrzymywanie przez osobę w nim określonej statusu osoby ubezpieczonej (art. 4 ust. 13 ustawy), oraz stwierdził, że status ten zachowują osoby, które przeszły na emeryturę, jeżeli po przyznaniu prawa podlegają obowiązkowym lub dobrowolnym ubezpieczeniom społecznym (art. 13 i 14 u.s.u.s.). W konsekwencji, emerytura osób, które spełniły warunki przewidziane w art. 27 i pobierały świadczenia na wniosek złożony po dniu 31 grudnia 2008 r. powinna być wyliczona na podstawie art. 53 z uwzględnieniem art. 55 w związku z art. 26 ustawy, jeżeli po ukończeniu wieku 60 lub 65 lat podlegały ubezpieczeniom społecznym obowiązkowo lub dobrowolnie.

Z kolei w uzasadnieniu tego wyroku Sąd Najwyższy między innymi wskazał, że w art. 55 chodzi nie o przyznanie, lecz o obliczenie według innych zasad emerytury już nabytej po spełnieniu warunków z art. 27 ustawy i przyznanej na wniosek złożony po dniu wskazanym w tym przepisie. Wyraźnie stanowi się w nim o możliwości obliczenia emerytury na podstawie art. 26, czyli - wnioskując z treści przepisu - emerytury przyznanej na wniosek zgłoszony po dniu 13 grudnia 1948 r., po spełnieniu warunków określonych w art. 27 ustawy. Nie chodzi też o osoby, które wstrzymywały się z pobieraniem należnej emerytury. Pogląd o czystym koncie emerytalnym osób zgłaszających wniosek na podstawie art. 55 ustawy został obalony we wspomnianej uchwale z dnia 4 lipca 2013 r., II UZP 4/13. Gdyby zresztą ustawodawca miał uznać taką praktykę przy zastosowaniu art. 55 ustawy za niedopuszczalną, niezbędne byłoby zaznaczenie w tym przepisie, że wyliczenie emerytury w powszechnym wieku emerytalnym możliwe jest tylko raz, w związku z pierwszym wnioskiem emerytalnym. Takiego zastrzeżenia nie ma w treści tego przepisu oraz nie można go z niej wywodzić (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 19 marca 2014 r., I UK 345/13, niepubl.). Według Sądu Najwyższego, nie jest możliwa utrata uprawnienia do zweryfikowania wysokości długoterminowych świadczeń emerytalnych ustalonych w deklaratoryjnych decyzjach emerytalnych, więc emerytura może być wyliczona równolegle według zasad ustalonych w

art. 53 w związku z art. 27 i według nowych zasad wynikających z art. 26 w związku z art. 55 (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 7 listopada 2013 r., II UK 143/13, niepubl.).

Nadto Sąd Najwyższy podkreślił, że zasadnicze znaczenie dla zastosowania art. 55 ustawy ma utrzymywanie przez osobę w nim określonej statusu osoby ubezpieczonej (art. 4 ust. 13 ustawy), oraz stwierdził, że status ten zachowują osoby, które przeszły na emeryturę, jeżeli po przyznaniu prawa podlegają obowiązkowym lub dobrowolnym ubezpieczeniom społecznym (art. 13 i 14 ustawy z dnia 13 października 1998 r. o systemie ubezpieczeń społecznych; tekst jedn.: Dz. U. z 2013 r., poz. 1442 ze zm.). W konsekwencji, emerytura osób, które spełniły warunki przewidziane w art. 27 i pobierały świadczenia na wniosek złożony po dniu 31 grudnia 2008 r. powinna być wyliczona na podstawie art. 53 z uwzględnieniem art. 55 w związku z art. 26 ustawy, jeżeli po ukończeniu wieku 60 lub 65 lat podlegały ubezpieczeniom społecznym obowiązkowo lub dobrowolnie.

Sąd Apelacyjny w całości podziela przedstawione powyższej stanowisko i w świetle przedstawionych rozważań zarzuty apelacji uznaje za chybione.

W niniejszej sprawie, w której stan faktyczny jest bezsporny, oznacza to, że skoro skarżący kontynuował ubezpieczenia emerytalne i rentowe oraz spełniał warunki, o których mowa w art. 55 ustawy, w tym złożył wniosek o przyznanie emerytury na podstawie art. 27 ustawy po dniu 31 grudnia 2008 r., to emerytura powinna mu być wyliczona na podstawie art. 53 i - jak ten przepis stanowi - "z uwzględnieniem" art. 55 ustawy.

Uwzględniając powyższe, na podstawie art. 385 k.p.c. Sąd Apelacyjny oddalił apelację organu rentowego w całości.

SSA Urszula Iwanowska SSA Anna Polak SSA Zofia Rybicka-Szkibieli